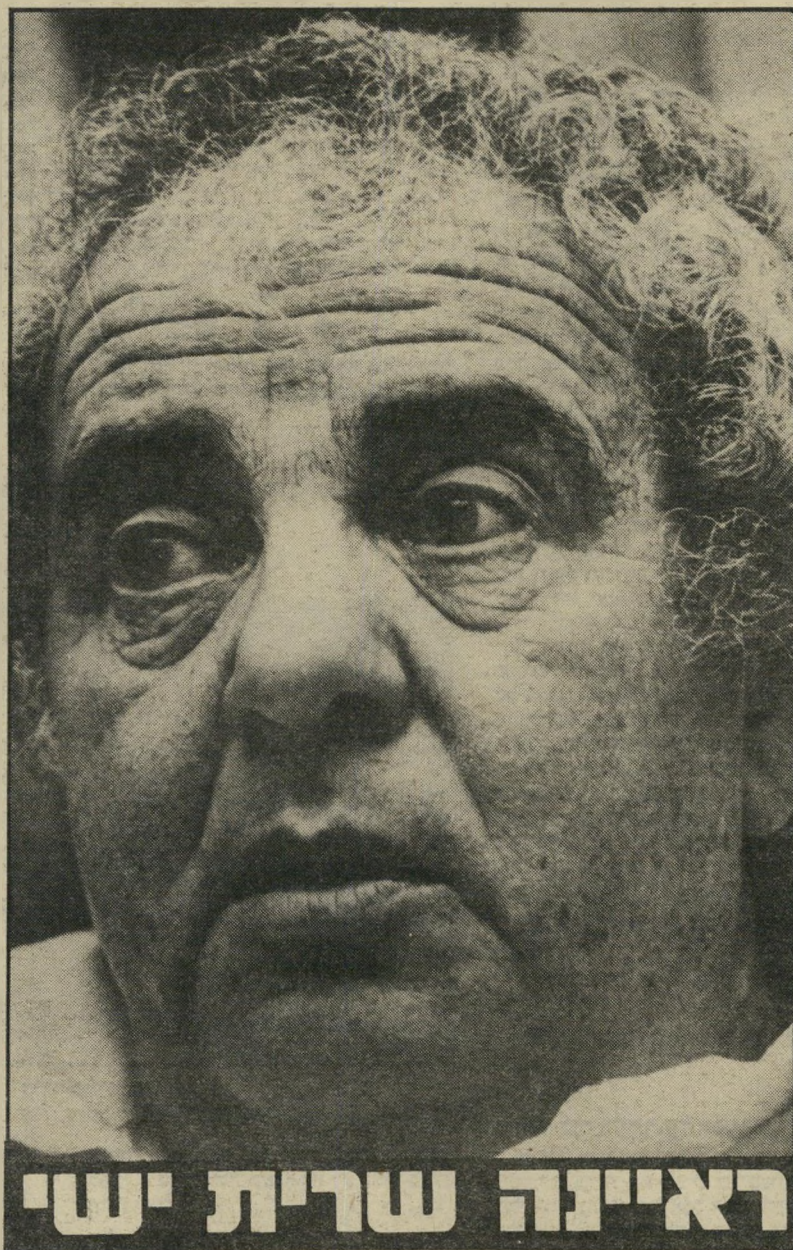


עמוס קינן מספר על הדרך שבה כתב את "הדרך לעין חרוד", על יחסיו עם הסופרת כריסטיאן רושפור, יחסיו עם אשתו נורית גרץ, עברו בלח"י ויחסיו עם אריאל שרון

"לא מעניין אותי בכלל אך אני נראה בראי אינפך לי שיקדה פה משהו"

"אבא שלי היה פועל בניין ואמא עבדה כפועלת נקיון, שופה וצפוח בבניין שבו גדנתי"



ראיינה שרית ישי

"במשך חצי שנה עמדה בין אריק שרון ובני השאלה אם הוא בעד מדינה פלסטינית או לא"

"יש לי דבר אחד שעליו אני נהרג בחינוך הילדים שלי: אצלי בבית לא היה עונש לא פיס' ולא רוחני"

"בין כריסטיאן רושפור, שהיא סופרת, ונורית אשתי, שהיא חוקרת סיפורת, אני יכול לנחות בליינד"

"אני כל הזמן אומר את מה שאני מדגיש. זה מה שאני עושה שלושים שנה"

"אני לא אתו"

להם לגדש אותי!"

ילדים". אחר-כך מסבירה נורית שילד בדרך-כלל מדחיקים את הפחד, לכן רואו שלומציון בספר סיפור מתח. בכישרון ספרותי, אינה חושבת כי סיפרו אביה הוא ספר מתח בלבד. היא אומרת שהפיכה צבאית מהסוג המתואר בספר אפשרית בכל רגע והיא משווה את הספר ל-1984. עמוס קינן כתב, לדעתו, את ארבעת הספרים החשובים שנכתבו בשנים האחרונות. אני אומרת לו שעכשיו בחדר יפרוץ גל אומגתי של ספרים, מחזות וסרטים

היתר מעבר את גשר-הירקון, האם יכול להיות מצב שבו נעמוד על הגלבוץ ולמרגלותינו יהיה העמק מחוק מישובים, האם יתכן שעין-החורש ימחק מעל האדמה? בשלב הראשון של הראיון שמר קינן על תדמית המתנכר. לאט לאט הוא התרכך, שאלתי מה דעתה של בתו שלומציון - נערה יפהפיה שחורת שיער, בת 14 וחצי - על הספר. שלומציון אומרת שקראה את הספר כמו שקוראים ספר מתח. נורית גרץ, אשתו של קינן, אומרת: "בסוף יקרה לך מה שקרה למחבר רובינזון קרוזו. אתה כותב ספר למבוגרים וילדים יקראו אותו כמו ספר

במעלית הייתי עדיין מתוחה במקצת וכך גם בשלב הראשון של השיחה. על אף האווירה המאוד נינוחה ששררה בבית, שילדים התרוצצו בו הלך ושוב. בחדר-המגורים, שעל קירותיו תלוים רישומיו של בעל-הבית, פגשתי בדואי צעיר מרהט, שבא אל קינן לתנות את צרות הישוב. קינן מציג אותנו זה בפני זה ואנו ניגשים לעצם הראיון. אני שואלת על הספר בדרך לעין חרוד, ספר שקראתי בנשימה עצורה, ספר שגרם לי תחושת חרדה - האם זה אפשרי? האם מהיום למחר ניתן לשלול חרותו של אדם? האם קיים מצב שבו לא נוכל לעבור ללא

הלכתי לראיין את עמוס קינן בחשש-מה. שיחת-הטלפון שניהלתי איתו בטרם בואי היתה מנוכרת. בכל הראיונות שלו, שקראתי עד עכשיו, מצאתי ניכור. מעולם לא הצלחתי לעמוד ממש על טיבו של האיש, מהדברים שקראתי עליו, אולם הצלחתי לעמוד היטב על טיבו מדברים שהוא עצמו כתב, וזה בעצם מה שעורר את סקרנותי אליו. הסיבה השניה שממנה חששתי היתה תדמית האינטלקטואל, המתייחס בבזו לאחרים, שהוא חושב אותם לפחות אינטלקטואלים ממנו, ואז נזכרתי בחברות המופלאה הקיימת בין קינן ובין המיסעדרן גוי חקק.